KOMMISSIONENS AFGØRELSE (EU) 2015/120

af 29. oktober 2014

om støtteordning SA.27317 (C 25/09) (ex N 673/08), som Italien påtænker at indføre for digitalt fremvisningsudstyr

(meddelt under nummer C(2014) 7888)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 108, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret de interesserede parter til at indsende deres bemærkninger i henhold til ovenstående bestemmelser ([1]), under henvisning til deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) Den 30. december 2008 meddelte Italien Kommissionen, at Italien havde til hensigt at indføre skattelettelser for investering i film, filmdistribution og digitalisering af film i biografer. De italienske myndigheder fremsendte supplerende oplysninger den 2. april 2009 og den 23. juni 2009.

(2) Ved brev af 22. juli 2009 meddelte Kommissionen Italien, at den havde besluttet at godkende Italiens skattelettelser for investering i film og distribution. Kommissionen meddelte ved samme lejlighed Italien, at den havde besluttet at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde over for det planlagte skattefradrag for investering i digitalt fremvisningsudstyr.

(3) Kommissionens afgørelse om at indlede proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* ([2]). Kommissionen opfordrede de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger.

(4) Det italienske ministerium for kultur og turisme og Europa-Kommissionen tilrettelagde i fællesskab en workshop om emnet den 21. oktober 2009 i Rom.

(5) Kommissionen modtog bemærkninger fra de interesserede parter. Disse videresendte den til Italien, som fik mulighed for at reagere herpå. De italienske myndigheders bemærkninger blev modtaget ved brev af 19. januar 2010. Yderligere informationsudvekslinger fandt sted, herunder i form af yderligere breve fra de italienske myndigheder modtaget den 7. september 2010, den 12. april 2011, den 1. juni 2011, den 1. december 2011, den 10. maj 2012, den 14. september 2012, den 23. april 2013, den 6. december 2013, den 18. april 2014, den 11. juni 2014 og den 1. august 2014.

II. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

1. Den anmeldte foranstaltning

(6) Skattefradraget til biografvirksomheder, der installerer digitalt fremvisningsudstyr, indgik i en pakke af skatteforanstaltninger til støtte for filmindustrien, som de italienske myndigheder havde indført. Hensigten med disse skatteforanstaltninger var at stimulere markedsdynamikken for at støtte italienske kulturelle film i et konkurrencefremmende miljø og fremme disse film i Italien og Europa.

(7) Skattefradragsordningen for digitalisering af film består af et skattefradrag på 30 % af udgifterne til anskaffelse af digitalt fremvisningsudstyr. Det årlige skattefradrag er begrænset til 50 000 EUR pr. sal.

([1]) EUT C 196 af 20.8.2009, s. 9.
([2]) Se fodnote 1.

(8) Følgende omkostninger kan være støtteberettigede:

a) anskaffelse af digitalt fremvisnings- og reproduktionsudstyr

b) anskaffelse af udstyr og maskiner til modtagelse af digitale signaler via jordbaseret og/eller satellitbaseret transmission

c) anskaffelse via finansiel leasing eller leje af ovennævnte udstyr, systemer og maskiner, hvor de pågældende kontrakter skal indeholde en bestemmelse om brugervirksomhedens forpligtelse til at købe de pågældende aktiver efter leasingperiodens udløb eller om dennes forkøbsret

d) udgifter til personaleuddannelsesaktiviteter

e) udgifter forbundet med renovering og tilpasning af fremvisningsrum, udstyr og maskiner og tilstødende lokaler og rum, der tidligere blev anvendt til 35 mm-filmfremvisning.

Udgifterne under de to sidstnævnte litra må ikke udgøre mere end 20 % af de samlede udgifter under litra a), b) og c).

(9) Ifølge de italienske myndigheders oprindelige anmeldelse er støtten uden betingelser for biografer med mellem en og fire biografsale og for biografkomplekser med mellem fem og ti sale i byer med en befolkning på under 50 000 indbyggere eller mindre. For andre biografkomplekser med op til 24 sale vil de som betingelse for støtten skulle forpligte sig til at lade 50 % af fremvisningerne bestå af kulturelle film og at udstyre mindst 50 % af biografsalene med digitale fremvisere.

(10) Skattefradraget finder anvendelse på skattepligtige biografvirksomheder i Italien.

(11) Retsgrundlaget for ordningen er følgende:

a) lov nr. 244 af 24. december 2007 om udarbejdelse af det årlige og flerårige statsbudget (*legge 24.12.2007 n.244*)

b) lovdekret nr. 91 af 8. august 2013, ophøjet til lov, efter ændring, ved lov nr. 112 af 7. oktober 2013 (*decreto legge 8.8.2013, n.91, convertito, con modificazioni, dalla legge 7 ottobre 2013, n.112*)

c) nye gennemførelsesbestemmelser om skattefradrag til biografer til indførelse og anskaffelse af udstyr og maskiner til digital fremvisning (*Nuove disposizioni applicative dei crediti d'imposta concessi alle imprese di esercizio cinematografico per l'introduzione e acquisizione di impianti e apparecchiature destinate alla proiezione digitale*).

2. **Tvivl, som Kommissionen har givet udtryk for**

(12) Kommissionen konkluderede i åbningsafgørelsen, at foranstaltningen udgjorde statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Ved at tilbyde skattelettelser gav den italienske stat afkald på visse skatteindtægter, og ordningen omfattede derfor statsmidler. Ordningen gav visse virksomheder en økonomisk fordel, i dette tilfælde biografvirksomheder. I lyset af den internationale handel med film kan denne selektive fordel påvirke samhandelen i EU. Kommissionen tvivlede på, at støtten kunne anses for forenelig med det indre marked.

(13) For det første tvivlede Kommissionen på, om det planlagte skattefradrag for digitalisering af film var nødvendigt. Den satte spørgsmålstegn ved det planlagte maksimale skattefradrag (50 000 EUR pr. sal), idet dette med et skattefradrag på 30 % svarede til maksimale støtteberettigede installationsomkostninger på 166 667 EUR pr. sal (50 000 EUR × 100/30). Dette beløb var højere end de anslåede omkostninger ved digitalt fremvisningsudstyr på 100 000 EUR, som de italienske myndigheder havde oplyst. Kommissionen tvivlede på, om det maksimale skattefradrag skulle være så højt, og om de anslåede omstillingsomkostninger var et rimeligt skøn. Kommissionen tvivlede desuden på, om installationen af 2K ([3])-DCI-kompatibelt ([4]) fremvisningsudstyr var en forudsætning for udgivelse af italienske eller europæiske kulturelle film.

(14) For det andet tvivlede Kommissionen på den påtænkte støtteforanstaltnings **proportionalitet**. Kommissionen bemærkede, at der var større sandsynlighed for, at større biografer havde råd til at anskaffe digitalt fremvisningsudstyr uden offentlig støtte. Kommissionen påpegede endvidere, at biografvirksomhederne havde adgang til

([3]) 2K er en skærmopløsning på 2 048 × 1 080 pixel.

([4]) DCI er de DCI-specifikationer, der oprindelig blev fastlagt for det amerikanske marked i 2005 af en gruppe etableret af de største amerikanske filmselskaber (Disney, Fox, Paramount, Sony Pictures Entertainment, Universal og Warner Bros. Studios), kaldet Digital Cinema Initiatives.

kommercielle omstillingsmodeller såsom Virtual Print Fee-modeller (»VPF«) ([5]). Kommissionen rejste derfor spørgsmålet om, hvorvidt offentlig støtte i det påtænkte omfang pr. sal ville »fortrænge« kommercielle alternativer.

(15) For det tredje tvivlede Kommissionen på, om det planlagte skattefradrag var en **tilstrækkelig** støtteforanstaltning. Den bemærkede, at det anslåede budget for foranstaltningen (16,8 mio. EUR) svarede til installationsomkostninger på 56 mio. EUR, hvilket var et betydeligt lavere beløb end de anslåede omstillingsomkostninger (395,7 mio. EUR på grundlag af 100 000 EUR pr. sal). Ud over tilstrækkeligheden af den tilgængelige finansiering tvivlede Kommissionen også på, om den påtænkte foranstaltning i tilstrækkelig grad var rettet mod opfyldelsen af målet om at øge distributionen af kulturelle italienske og europæiske film. Den tvivlede på, om de italienske myndigheder ville være i stand til at sikre, at biografvirksomheder med digitalt fremvisningsudstyr ville indføre alternative forretningsmodeller, så de kunne tilbyde Italiens biografgængere et bredere udvalg af kulturelle film. Da støttemodtageren for at kunne benytte skattefradraget skulle have tilstrækkelige skattemæssige forpligtelser, og da foranstaltningen indebar, at biografvirksomheden skulle finansiere 70 % af investeringen, tvivlede Kommissionen på, om de biografer, der havde størst behov for støtten, kunne drage fordel heraf. Kommissionen tvivlede desuden på, om den påtænkte engangsstøtte (ifølge anmeldelsen var der tale om en 2-årig pilotforanstaltning) ville være en bæredygtig løsning på den forventede kortere levetid af og de øgede driftsomkostninger forbundet med installation af digitalt udstyr.

(16) For det fjerde var Kommissionen i tvivl om støttens **økonomiske, sociale og kulturelle indvirkning**. Kommissionen anerkendte, at det kunne være i en medlemsstats fælles interesse at anvende statsstøtte til investering i digitaliseringen af filmfremvisningen i biografer, men den ønskede sikkerhed for, at foranstaltningen ville være teknologineutral. Den anmodede navnlig om at få bekræftet, at biografvirksomheder ikke ville blive tilskyndet til at investere i en digital standard frem for en anden. Den anmodede derudover de italienske myndigheder om at sikre, at de film, der udkommer digitalt i et åbent standardformat, der er lavere end den digitale standard for det fremvisningsudstyr, der ydes støtte til, også kan fremvises. Den bemærkede desuden, at støtte til installation af digitalt fremvisningsudstyr indirekte kunne være til fordel af de største amerikanske filmselskaber (i forbindelse med DCI-kompatibelt udstyr). Øget efterspørgsel efter den påtænkte støtte kunne forhøje prisen på det begrænsede udbud af fremvisningsudstyr. Som følge af støtten kunne den kritiske masse af digitale biografer i Italien blive nået hurtigere i Italien, hvilket kunne fremskynde overgangen til digital distribution og således lukningen af de biografer, som ikke var i stand til at installere digitalt udstyr forinden. Kommissionen tvivlede overordnet set på, at de potentielle konkurrencefordrejninger ville blive opvejet af støttens sociale og kulturelle fordele.

3. Ændringer af den påtænkte foranstaltning siden indledningen af proceduren

(17) Efter Kommissionens indledning af undersøgelsesproceduren er den italienske skattefradragsforanstaltning for digitalisering af film blevet gennemført under overholdelse af de minimis-tærsklerne ([6]). De italienske myndigheder ønsker at gennemføre foranstaltningen fuldt ud over de minimis-tærsklerne med forbehold af Kommissionens godkendelse.

(18) De italienske myndigheder vurderer, at foranstaltningens budget vil beløbe sig til omkring 7,5 mio. EUR i perioden 2014-2015.

(19) Denne afgørelse dækker perioden frem til den 31. december 2022. De italienske myndigheder forventer, at skattefradraget vil blive benyttet hyppigst i 2014 og 2015.

(20) De udkast til gennemførelsesbestemmelser, som de italienske myndigheder ønsker at gennemføre fuldt ud (over de minimis-tærsklerne), afviger på vigtige punkter fra den oprindelige anmeldelse.

(21) For det første er kravet til mellemstore og store biografer om at vise et vist antal italienske og europæiske kulturelle film som en betingelse for støtten blevet fjernet fra de ændrede gennemførelsesbestemmelser. I de senere år har det været vanskeligt for de italienske myndigheder at kontrollere, om mellemstore og store biografer

([5]) Disse kommercielle omstillingsmodeller er baseret på distributørernes betaling af en VPF-afgift for digital fremvisning af deres film i biografer. Idéen bag VPF-systemet er at anvende nogle af de besparelser, der opnås af distributøren, som distribuerer film digitalt, til delvis dækning af de omkostninger til digitalt udstyr, der bæres af biografvirksomhederne. Sådanne VPF-aftaler involverer normalt en tredjepart (en »investorgruppe«), som opkræver VPF-afgifterne hos distributørerne og installerer udstyret i biograferne. Investorgruppen kan ligeledes finansiere anskaffelsen af udstyret. Se også betragtning 50 for et overblik over de tilgængelige VPF-modeller i Italien.

([6]) Indtil udgangen af 2010 på grundlag af Kommissionens meddelelse om midlertidige rammebestemmelser for statsstøtte, der ydes for at lette adgangen til finansiering under den nuværende finansielle og økonomiske krise (EUT C 83 af 7.4.2009, s. 1). Efter 2010 blev foranstaltningen gennemført på grundlag af Kommissionens forordning (EF) nr. 1998/2006 af 15. december 2006 om anvendelse af traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EUT L 379 af 28.12.2006, s. 5). I 2013 vedtog Kommissionen en ny de minimis-forordning, Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte (EUT L 352 af 24.12.2013, s. 1).

overholder dette krav. Myndighederne anfører desuden, at det er nødvendigt at fjerne dette krav for at genskabe lige konkurrencevilkår mellem de større biografer, som har behov for støtte, og de megakæder, som dominerer det italienske biografmarked (se betragtning 37).

(22) For det andet indføres der i denne forbindelse en tærskel på 60 sale i de ændrede gennemførelsesbestemmelser. Biografvirksomheder, som ejer eller styrer et stort antal sale, er ikke omfattet af skattefradraget. Efter de italienske myndigheders opfattelse er dette et godt alternativ til de oprindelige programlægningskrav indført for at sikre, at foranstaltningens mål opfyldes, og for at udelukke de markedsaktører, som på grund af deres størrelse bør være i stand til at omstille sig uden støtte.

(23) For det tredje skal støttemodtageren i henhold til de ændrede gennemførelsesbestemmelser afgive en erklæring for at sikre, at overkompensation og omdirigering af støtten undgås, hvis skattefradraget kombineres med kommercielle (VPF-)modeller.

(24) For det fjerde er der i henhold til de ændrede bestemmelser mulighed for at kombinere støtten med en maksimal støtteintensitet på 75 % af de samlede omkostninger. For biografer med en eller to sale er den maksimale kumulative støtteintensitet 90 %.

(25) Ud over disse ændringer har det siden 2012 været muligt for støttemodtagerne at overføre skattefradraget for digitalt fremvisningsudstyr til leverandørerne af dette udstyr, banker, finansielle formidlere og forsikringsselskaber (se betragtning 56).

III. **BEMÆRKNINGER FRA DE INTERESSEREDE PARTER**

(26) Kommissionen modtog omkring 20 bemærkninger fra de interesserede parter på baggrund af den offentlige høring om støtteforanstaltningen, der blev afholdt i 2009. Bemærkningerne blev fremsat af:

— europæiske og italienske erhvervsorganisationer, der repræsenterer distributører og biografer, Commission Supérieure Technique de l'Image et du Son (CST) i Frankrig og European Digital Cinema Forum (EDCF)

— de franske myndigheder, tyske og britiske filmfonde og det europæiske netværk af regionale filmfonde (Cineregio), flere bidragydere henviste ligeledes til EFAD's publikationer om dette emne ([7])

— en række virksomheder, filmfolk og enkeltpersoner fra Italien, Frankrig, Schweiz og Det Forenede Kongerige.

Der blev desuden afholdt en workshop om emnet i oktober 2009 i Rom.

(27) Med hensyn til støttens **nødvendighed** understregede alle bidragyderne, at der var behov for statsstøtte til digitaliseringen af filmfremvisningen i biografer, hvilket blev betragtet som en uundgåelig udvikling. Både de franske myndigheder og UK Film Council anførte, at de generelle fordele ved digital filmfremvisning indebar en asymmetrisk fordeling af omstillingsomkostningerne (båret af biografvirksomheden) og direkte finansielle fordele (for distributøren). Denne asymmetriske situation gjorde det vanskeligt at gennemføre en rettidig omstilling fuldt ud uden ekstern støtte. I denne forbindelse identificerede bidragyderne en klar risiko for, at mange af Europas mindre biografer og/eller biografer i fjerntliggende egne ville forsvinde, hvis de digitale fremvisningssystemer ikke blev mere tilgængelige og prisoverkommelige. EFAD anførte i en erklæring fra september 2009, at der var risiko for, at 30 % af de europæiske biografsale ville forsvinde. Både de franske myndigheder og den tyske Filmförderungsanstalt understregede, at både fremvisningen og distributionen af film ville blive ramt, hvis der ikke blev ydet støtte. En lang omstillingsperiode med parallel distribution af analoge og digitale filmkopier ville være for dyr, navnlig for de mindre filmdistributører. Hvis der ikke blev ydet støtte, ville dette i sidste ende have en betydelig negativ indvirkning på filmdistributionen og den kulturelle mangfoldighed i Europa og på de europæiske borgeres adgang til kultur.

(28) Alle bidragyderne understregede ligeledes, at de såkaldte DCI-standarder var almindeligt anerkendt som den fælles standard for digital filmfremvisning. Fremme af en global standard blev betragtet som et positivt element snarere end en ulempe for biografer, fordi den skabte lige konkurrencevilkår.

([7]) European Film Agency Directors (EFAD), *San Sebastian Statement: Urgent and comprehensive public support needed for the digitisation of cinemas* (San Sebastian, 21. september 2009), og EFAD-baggrundspapir — *The case for public intervention in the digital transition of cinema* (oktober 2009).

(29) Med hensyn til omkostningerne ved installation af digitalt fremvisningsudstyr på 100 000 EUR pr. sal blev dette skøn generelt ikke anset for at være for højt. Flere bidragydere påpegede derimod, at omkostningerne ville være langt højere, hvis en omfattende renovering af fremvisningsrummet var påkrævet, hvilket navnlig kunne være tilfældet for små biografer. Nogle bidragydere påpegede imidlertid, at priserne på digitalt filmudstyr var faldende.

(30) Flere bidragydere anførte, at selv om omstillingsomkostningerne var langt højere end den tilgængelige statsstøtte (hvilket syntes at være tilfældet for det italienske skattefradrag), skulle statsstøtten betragtes som en supplerende indtægtskilde, f.eks. til VPF-afgifter og biografvirksomhedernes egne midler.

(31) Med hensyn til støttens **proportionalitet** kritiserede nogle af de interesserede parter skattefradraget, da der efter deres opfattelse var størst sandsynlighed for, at større biografer ville få gavn af støtten. Andre anførte, at det kunne være hensigtsmæssigt at yde støtte til større biografer, eventuelt på grundlag af programlægningsforpligtelser. Nogle bidragydere tilsluttede sig imidlertid EFAD-erklæringen og understregede, at det var vigtigt ikke at indføre forskelle i behandlingen, f.eks. (i den konkrete sag om det italienske skattefradrag) som følge af de berørte biografers forskellige skattemæssige forpligtelser, men også (mere generelt) som følge af en begrænsning af adgangen på grundlag af biografernes programlægning, størrelse og placering. International Federation of Film Distributors' Associations (FIAD) påpegede, at selv store biografvirksomheder ikke altid er rentable på grund af udviklingen på biografmarkedet i dag og den generelle økonomiske situation.

(32) Der var meget forskellige holdninger til tilgængeligheden af kommercielle omstillingsmodeller og deres anvendelighed i mindre biografer. Nogle anførte, at der ikke var nogen standardforretningsmodel for digitaliseringen af film. Andre anførte, at et stort antal biografer ikke havde adgang til de VPF-aftaler, der blev tilbudt af tredjeparter, dvs. investorgrupper (se også fodnote 5), på grund af karakteren og omfanget af deres programlægning (antallet af VPF-afgifter afhang af antallet af film, der vises den første uge efter udgivelsen, og/eller af antallet af sale i den pågældende biograf). Europa Distribution anførte, at de kommercielle forretningsmodeller kun fungerede for de mere rentable biografer og store kommercielle distributører. Ifølge EFAD's baggrundspapir er det kun muligt at udstyre omkring 10 000 europæiske biografsale ud af i alt 30 000 sale ved brug af VPF-modellen. En bidragyder mente, at de kommercielle VPF-modeller ligeledes kunne anvendes af mindre biografer. De franske myndigheder anførte, at de tilgængelige kommercielle omstillingsmodeller under alle omstændigheder ikke dækkede alle omkostningerne ved digitalisering af film (f.eks. renovering af fremvisningsrum), og at biografvirksomheden desuden altid selv skulle yde et bidrag. Offentlig støtte kunne også spille en afgørende rolle i disse tilfælde.

(33) Med hensyn til støttens **tilstrækkelighed** anførte de interesserede parter, at statsstøtten generelt ville gøre det nemmere for mindre virksomheder at modstå den stærke konkurrence fra store biografkomplekser og skabe lige konkurrencevilkår. Det blev forventet, at installationen af digitalt fremvisningsudstyr ville give biografgængere et bredere udvalg. Bidragyderne understregede ligeledes andre fordele ved digital film såsom fremvisningskvaliteten, den fleksible programlægning og de lavere distributionsomkostninger. De franske myndigheder anførte, at der ved vurderingen af tilstrækkeligheden af støtten til digital film ikke skulle være fokus på større mangfoldighed i programlægningen, men på mulighederne for at forhindre lukning af biografer. Efter deres opfattelse ville digitaliseringen af de forskellige biografstyper sikre fremvisningen af en bred vifte af film. European Digital Cinema Forum anførte, at selv de mindre rentable biografer kunne drage fordel af den italienske foranstaltning, hvis det var muligt at modregne skattefradraget i momsen.

(34) Nogle bidragydere påpegede skattefradragets kortsigtede karakter, der stod i et modsætningsforhold til de mere langsigtede udfordringer forbundet med digitaliseringen af film. Det blev imidlertid også anført, at standarderne var tilstrækkelig veletablerede til at sikre, at de mindst ville holde i ti år, og at levetiden for digitalt fremvisningsudstyr endnu ikke kunne vurderes. Den tyske Filmförderungsanstalt anførte, at støtten til digitaliseringen af film ville være mindre omkostningskrævende end omkostningerne forbundet med genopbygning af biografer og kulturel mangfoldighed, der ville være påkrævet, når de aktører, der ikke selv kunne finansiere omstillingen, var forsvundet fra markedet. Tyskland understregede ligeledes, at det var nødvendigt at udforme støtteforanstaltningen og skræddersy støtten specifikt til den konkrete nationale og regionale kontekst i den enkelte medlemsstat. Dette blev også understreget i EFAD-erklæringen, hvor det blev anført, at der ikke var nogen standardløsning. Den italienske biografforening (ANEC) forventede, at konteksten ville have ændret sig tilstrækkeligt ved udløbet af det

digitale udstyrs levetid, således at udskiftningen ikke ville blive så stor en udfordring. European Digital Cinema Forum anførte endvidere, at eventuelle yderligere driftsomkostninger kunne dækkes ved tilførsel af supplerende midler til de berørte biografer.

(35) Med hensyn til **støttens økonomiske, sociale og kulturelle indvirkning** understregede bidragyderne generelt behovet for én standard for digital filmfremvisning og den brede anerkendelse af DCI-standarder. Det blev anført i EFAD-erklæringen, at støtten til digital filmfremvisning ikke skulle påtvinge en bestemt teknologisk løsning, men at der samtidig skulle tages hensyn til den teknologiske situation i sektoren. Europa Distribution advarede om, at mange biografer ville lukke, hvis industristandarden ikke blev anvendt. ANEC bekræftede, at biograferne under alle omstændigheder frit kunne vælge at investere i den standard, de foretrak. Flere bidragydere anførte, at DCI-kompatibelt udstyr også kan anvendes til visning af alternative programmer med andre (lavere) digitale standarder, hvorimod det modsatte (visning af DCI-kompatible filmkopier på f.eks. 1.3K-udstyr) ikke var muligt. Bidragyderne mente ikke, at der var risiko for prisstigninger, men forventede derimod, at priserne ville falde over tid. I både i de franske myndigheders bemærkninger og EFAD's baggrundspapir blev det i denne forbindelse understreget, at enhver støtteforanstaltning skulle udformes med henblik på at undgå konkurrencefordrejning på markedet for digitalt udstyr. Enhver støtteforanstaltning skulle derfor baseres på en vurdering af omkostningerne til digitalt udstyr, og støtten skulle begrænses på grundlag af disse omkostningsskøn. Bidragyderne gav ikke som Kommissionen udtryk for bekymring over, at statsstøtten kunne fremskynde digitaliseringen og hermed lukningen af biografer (se betragtning 16). Statsstøtten blev derimod fremhævet som en bæredygtig løsning på udfordringerne forbundet med digitaliseringen af film. Den italienske forening af arthousebiografer gjorde opmærksom på biografernes begrænsede geografiske dækningsområde, hvilket ifølge foreningen betød, at de konkurrencefordrejende virkninger ville være små.

IV. **ITALIENS BEMÆRKNINGER**

1. **Støttens nødvendighed**

(36) De italienske myndigheder har forelagt Kommissionen oplysninger om det italienske biografmarkeds karakteristika (senest opdateret i oktober 2013). Det samlede anslåede antal biografsale i Italien er 3 936 sale fordelt på 1 872 biografer. Der kan sondres mellem fire kategorier:

a) Store biografnetværk ([8]) med over 60 sale. Der er kun to netværk af denne type, nemlig UCI og The Space. De har 787 biografsale i 76 biografer.

b) Små biografnetværk. Der er 15 netværk af denne type med højst 60 sale hver. Biograferne i denne kategori har 513 biografsale i 104 biografer.

c) Små kommercielle biografer. De har 1 287 biografsale i 351 biografer.

d) Mindre biografer, der næsten udelukkende omfatter énsalsbiografer (90 % af biograferne) og sæsonbiografer og/eller kirkebiografer. Der er 1 340 biografer af denne type med omkring 1 500 biografsale.

(37) De største biografnetværk (kategori a)) tegner sig for 40 % af den nationale markedsandel, og biograferne i kategori d) tegner sig kun for 5-10 % af markedsandelen.

(38) Skattefradragsordningen er rettet mod biograferne i kategori b)-d). Navnlig i lyset af de to store biografnetværks stærke stilling på markedet mener de italienske myndigheder, at statsstøtten er nødvendig for at gennemføre digitaliseringen af disse små eller mellemstore biografvirksomheder fuldt ud.

([8]) De italienske myndigheder har defineret et biografnetværk som en virksomhed, der ejer mindst 15 sale i minimum tre biografer.

(39) Ifølge data fra ministeriet for kultur og turisme ansøgte 1 603 biografsale om skattefradrag for digitalisering af film i perioden 2010-2013 (data fra april 2014). Foranstaltningen, der blev gennemført i henhold til de minimis-reglerne, var navnlig populær umiddelbart efter iværksættelsen i 2010, hvor 671 biografsale benyttede sig af foranstaltningen.

(40) Gennemførelsen af støtteforanstaltningen under overholdelse af de minimis-reglerne har imidlertid vist sig at være utilstrækkelig til at vende udviklingen. Navnlig mellemstore flersalsbiografer har således kun været i stand til at digitalisere nogle af deres biografsale.

(41) De italienske myndigheder anfører, at digitaliseringen af italienske biografer stadig halter bagefter. I oktober 2013 lå digitaliseringsprocenten på omkring 62 % ([9]). Ifølge skøn forelagt af de italienske myndigheder i juni 2014 er der stadig mindst 700 biografsale, som skal digitaliseres.

(42) Et betydeligt antal biografer, navnlig små og mellemstore biografer, er således i fare. Deres forsvinden ville ikke kun indebære tab af arbejdspladser i de enkelte biografvirksomheder, men ville også få indvirkning på filmdistributionen og begrænse udvalget af film for biografgængerne.

(43) De italienske myndigheder har navnlig understreget den rolle, som énsalsbiografer og mellemstore biografer spiller i Italien. Den fortsatte tilstedeværelse af den første gruppe er af afgørende betydning for at sikre alle borgere lige adgang til biografer, herunder til biografer i mindre byer i landdistrikter og bjergområder. Den anden gruppe af mellemstore biografer er rygraden i distributionen og visningen af kvalitetsfilm i Italien. Deres fortsatte tilstedeværelse er vigtig, da de er et alternativ til de to store biografnetværk, som dominerer markedet.

(44) De italienske myndigheder forventer, at traditionelle film vil forsvinde fuldstændigt fra markedet i løbet af nogle få uger eller måneder. Da skæringspunktet nærmer sig, understreger de italienske myndigheder, at det er nødvendigt at gennemføre foranstaltningen over de minimis-tærsklerne.

(45) Med hensyn til det planlagte maksimale skattefradrag (50 000 EUR pr. sal) og de anslåede omkostninger ved digitalt fremvisningsudstyr har de italienske myndigheder justeret deres skøn over de gennemsnitlige digitaliseringsomkostninger pr. sal til 50 000-60 000 EUR (tal forelagt i april og juni 2014). Det maksimale skattefradrag svarer med andre ord til omstillingsomkostninger, som er betydeligt højere end de anslåede gennemsnitlige omstillingsomkostninger. De italienske myndigheder anfører imidlertid, at skattelettelserne er beregnet på grundlag af en procentdel af de faktisk afholdte udgifter. Ved en gennemsnitlig investering på 50 000 EUR vil skattefradraget (30 %) beløbe sig til 15 000 EUR. I praksis er det maksimale skattefradrag således som hovedregel ikke blevet anvendt. Maksimumsloftet sikrer imidlertid, at støttebeløbene begrænses i absolutte tal i tilfælde af unormalt høje omstillingsomkostninger.

(46) Med hensyn til støttens nødvendighed er det endvidere vigtigt at bemærke, at digitaliseringsomkostningerne ifølge de seneste oplysninger fra de italienske myndigheder stadig beløber sig til flere tusinde euro pr. sal. Mange biografer, navnlig de mindre biografer, kan ikke rejse disse midler fra private kilder, navnlig i den nuværende økonomiske situation i Italien og Europa.

2. **Støttens proportionalitet**

(47) De italienske myndigheder understreger generelt, at skattefradraget supplerer de kommercielle omstillingsmodeller og ikke konkurrerer med VPF-modeller.

(48) De ændrede gennemførelsesbestemmelser indeholder en række bestemmelser, som sikrer, at støtteforanstaltningen fortsat er forholdsmæssig. I disse bestemmelser tages der højde for de tilgængelige markedsmekanismer for digitalisering af film (dvs. VPF-modellerne).

([9]) Data fra den italienske biografforening (ANEC) forelagt af ministeriet for kultur og turisme.

(49) For det første er det kun biografvirksomheder med højst 60 sale, der kan ansøge om skattefradrag. De to italienske megakæder (UCI og The Space) er således ikke omfattet af støtten. De italienske myndigheder anfører, at den klassiske VPF-model er blevet anvendt med succes i forbindelse med omstillingen af disse dominerende markedsaktører. I lyset af deres markedsstilling (se betragtning 37) bør de desuden ikke være afhængig af statsstøtte til digitalisering.

(50) Ifølge oplysningerne fra de italienske myndigheder har de to store biografkæder som de eneste gjort brug af den klassiske VPF-model. Mindre biografvirksomheder har imidlertid også anvendt kommercielle mekanismer til at fremme digitaliseringen. I Italien er der blevet udviklet en alternativ VPF-model rettet mod mellemstore og små biografer på grundlag af en aftale mellem foreningen af distributører og foreningen af biografer. I tabel nedenfor skitseres de vigtigste forskelle og ligheder mellem den klassiske og den alternative VPF-model gennemført i Italien

Sammenligning mellem den klassiske og den alternative VPF-model i Italien

Den klassiske VPF-model i Italien	Den alternative VPF-model i Italien
En tredjepart — »investorgruppen« (der har indgået VPF-aftaler med distributører) — indgår en aftale med en biografvirksomhed.	På grundlag af en aftale mellem foreningen af distributører og foreningen af biografer. Ingen involvering af tredjeparter.
Biografvirksomheden ejer ikke det digitale udstyr og betaler ikke herfor med det samme.	Biografvirksomheden ejer det digitale udstyr fra starten og betaler alle købsomkostningerne med det samme.
Både distributørerne og biografvirksomheden bidrager til den gradvise afskrivning af omkostningerne gennem henholdsvis VPF-afgifter og månedlige betalinger. Distributørerne afholder normalt 75 % af omkostningerne og biografvirksomhederne normalt 25 %.	Filmdistributører betaler VPF-afgifter for digital fremvisning af film. Disse afgifter kan dække op til 75 % af digitaliseringsomkostningerne. Biografvirksomheden forventes altid at dække 5 500 EUR af omkostningerne.

(51) For det andet har de italienske myndigheder under hensyntagen hertil ændret gennemførelsesbestemmelserne for at sikre, at overkompensation og omdirigering af støtten undgås, hvis skattefradraget kombineres med en af de kommercielle (VPF-)modeller. Støttemodtageren skal afgive en erklæring om, at det skattefradrag, der ansøges om, udelukkende vil blive anvendt til dækning af støttemodtagerens egne faktiske omkostninger (se betragtning 23). De italienske myndigheder har anført, at ministeriet for kultur og turisme vil kontrollere konkrete sager for at sikre, at støtten kun dækker den andel af investeringen, som biografvirksomheden rent faktisk skal foretage.

(52) For det tredje er der blevet indført maksimale kumulative støtteintensiteter for at sikre støtteforanstaltningens proportionalitet. Der sondres i denne forbindelse mellem de mindste biografer (med en eller to biografsale) og andre biografer (se betragtning 24).

3. **Støttens tilstrækkelighed**

(53) I indledningsafgørelsen udtrykte Kommissionen tvivl om, hvorvidt det anslåede budget for foranstaltningen var tilstrækkeligt til at dække de anslåede omstillingsomkostninger. I det opdaterede budget og omkostningsoverslag forelagt af de italienske myndigheder (se betragtning 18 og 45) opdateres vurderingen af den situation, som støtteforanstaltningen er rettet mod. Ved et gennemsnitligt skattefradrag på 15 000 EUR og under hensyntagen til det anslåede budget for ordningen (se betragtning 18), kan 500 biografsale drage fordel af foranstaltningen i perioden 2014-2015, hvor det forventes, at støtteforanstaltningen vil blive hyppigst anvendt. Dette svarer til en betydelig del af de biografsale, der endnu ikke er blevet digitaliseret (se betragtning 40).

(54) Kravet om programlægning af kulturelle film er blevet fjernet fra ordningen, men de italienske myndigheder har anført, at ordningen stadig har et stærkt kulturelt formål. Fuld digitalisering af det italienske biografmarked vil indebære en bedre distribution af forskellige typer film og øge potentialet for distribution af nichefilm. Hvis alle de forskellige biografftyper i Italien ikke formår at gennemføre digitaliseringen, vil kulturen blive ramt.

(55) De italienske myndigheder anfører, at skattefradragsforanstaltningen ikke blot indebærer et fradrag i direkte skatter, der skal betales til de italienske skattemyndigheder (selskabsskat), men også i indirekte skatter (såsom moms) og kildeskat og bidrag til sociale sikringsordninger (der betales af arbejdsgivere på vegne af deres ansatte). Der tages hensyn til alle disse skatter ved beregning af skattefradraget. Dette øger adgangen til ordningen, da anvendelsen ikke afhænger af den pågældende virksomheds indtægter.

(56) I henhold til § 51 i lovdekret nr. 83 fra 2012 er det desuden muligt for støttemodtagerne at overføre skattefradraget for digitalt fremvisningsudstyr til leverandørerne af dette udstyr, banker, finansielle formidlere og forsikringsselskaber (se betragtning 25). Dette øger de mindre biografers adgang til støtteforanstaltningen, navnlig familiedrevne biografer uden ansatte.

(57) Allerede under gennemførelsen af foranstaltningen i henhold til de minimis-reglerne drog alle biograftyper fordel af skattefradraget, herunder de mindste biografer på markedet. Nedenstående cirkeldiagram giver et overblik over støttemodtagerne (2010–2013), hvoraf dette fremgår.

Støttemodtagere opdelt på biograftype (2010-2013, baseret på antal biografsale) (data senest opdateret i april 2014 og forelagt af ministeriet for kultur og turisme)

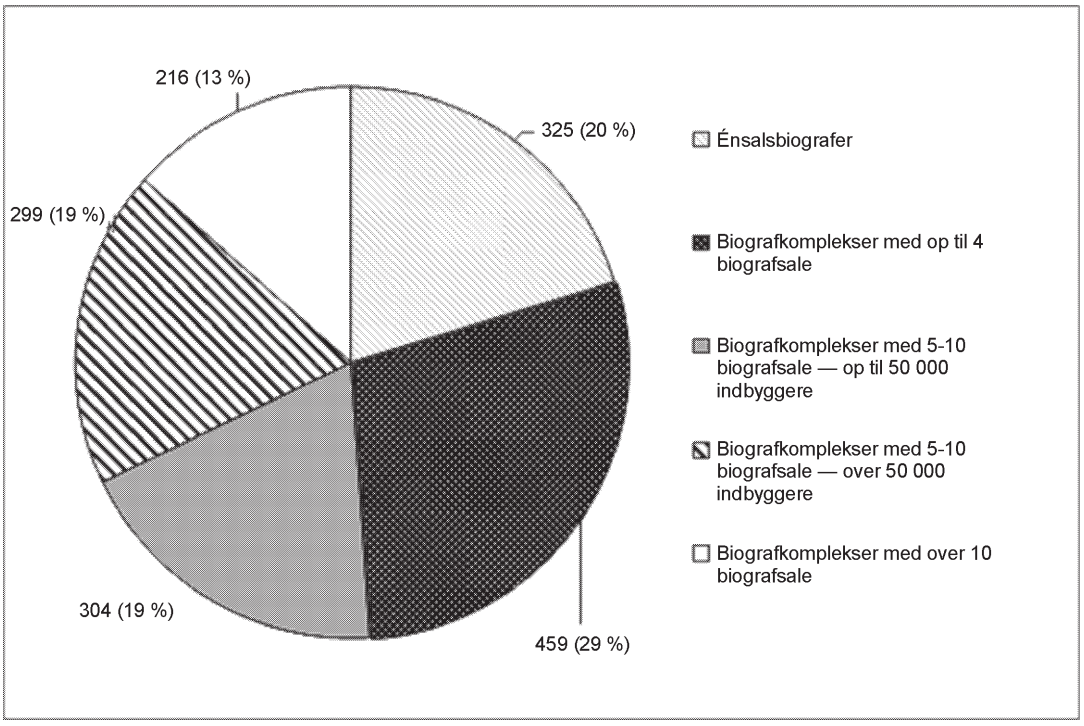

(58) De forelagte data viser endvidere en markant stigning i antallet og andelen af små biografer, der drog fordel af skattefradraget i 2012 og navnlig i 2013. Ifølge data fra de italienske myndigheder var i alt 325 biografer eller 24,3 % af de 1 340 mindste biografer også i stand til at benytte skattefradraget til at gennemføre digitaliseringen fra 2010 til udgangen af 2013.

4. **Økonomisk, social og kulturel indvirkning**

(59) De italienske myndigheder understreger den kulturelle betydning af at sikre en omfattende digitalisering af film. Installationen af digitalt udstyr indebærer en række vigtige fordele (såsom øget fleksibilitet) for hele biografsektoren (og i sidste ende biografgængerne). Omstillingsomkostningerne er imidlertid høje og ulige fordelt, og biograferne bærer den største byrde. Navnlig de mindste markedsaktører kan ikke gennemføre digitaliseringen uden statsstøtte. De udviklede markedsomstillingsmodeller (VPF-modeller) opvejer ikke i tilstrækkelig grad denne ubalance, og det er ikke alle biografer, der har adgang til disse modeller i samme omfang.

(60) De italienske myndigheder anfører, at ordningens mekanismer efter deres opfattelse ikke anfægter princippet om teknologineutralitet.

V. **VURDERING AF STØTTEFORANSTALTNINGEN**

1. **Forekomst af statsstøtte**

(61) Artikel 107, stk. 1, i TEUF har følgende ordlyd: »Bortset fra de i traktaterne hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

(62) Som anført i indledningsafgørelsen og mere kortfattet i betragtning 12 udgør foranstaltningen statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF. Finansieringskilden er skattelettelser, og den italienske stat giver derfor afkald på visse skatteindtægter. Visse biografvirksomheder vil drage økonomisk fordel af ordningen, og visse virksomheder indrømmes således en selektiv fordel under foranstaltningen. Støttemodtagerne konkurrerer med andre virksomheder, som ikke nødvendigvis er omfattet af ordningen. Ordningen fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene. I lyset af den internationale handel med film kan foranstaltningen påvirke samhandelen i EU.

2. **Støttens forenelighed**

(63) De italienske myndigheder begrunder foranstaltningen med, at der er tale om støtte til fremme af kultur. Myndighederne har til stadighed understreget betydningen af at gennemføre digitaliseringen af film i Italien fuldt ud hurtigst muligt. Formålet med støtteforanstaltningen er at sikre, at alle biografтyper kan gennemføre digitaliseringen på trods af de høje omstillingsomkostninger.

(64) På tidspunktet for vedtagelse af indledningsafgørelsen vedrørende foranstaltningen havde Kommissionen endnu ikke fastlagt sin politik for støtte til digital fremvisning. Kommissionen har efterfølgende vedtaget en ny meddelelse om statsstøtte til film og audiovisuelle værker ([10]), der ajourfører de regler, som lægges til grund for vurderingen af, om statsstøtte til film og audiovisuelle værker er forenelig med artikel 107, stk. 3, litra d), i TEUF.

(65) Det anføres udtrykkeligt i den nye meddelelse om biograffilm, at støtte til biografer kan vurderes som støtte til fremme af kulturen i henhold til artikel 107, stk. 3, litra d), i TEUF. Foreneligheden af den påtænkte støtte kan derfor vurderes i henhold til denne bestemmelse. Det anføres i meddelelsen om biograffilm, at støtte til modernisering af biografer, herunder digitalisering, kan retfærdiggøres på dette grundlag, hvis støtten er nødvendig, rimelig og hensigtsmæssig.

a) *Foranstaltningernes nødvendighed*

(66) Som påvist af de italienske myndigheder og bekræftet i bemærkningerne fra de interesserede parter udgør digitaliseringen af film en udfordring for filmindustrien, der berører europæisk film som helhed, navnlig mindre biografer. Biografernes forsvinden, navnlig uafhængige og mellemstore biografer i mindre byer, vil reducere mangfoldigheden af og det regionale dækningsområde for de film, der vises. En lang og uens omstillingsperiode har med andre ord negative virkninger for fremvisningen og distributionen af film og i sidste ende for europæiske biografgængere.

(67) På trods af gennemførelsen af foranstaltningen i henhold til de minimis-reglerne halter Italien stadig bagefter, for så vidt angår digitalisering af film.

(68) Da markedet har passeret vendepunktet for omstilling, idet over 60 % af biografsalene er blevet digitaliseret ved udgangen af 2013, er situationen for de biografer, der ikke kan gennemføre omstillingen uden statsstøtte, samtidig blevet forværret. Der er ingen garanti for, at 35 mm-film er tilgængelige, endog på kort sigt.

(69) Foranstaltningen er ikke blot rettet mod de mindste biografer, men også mod større kommercielle biografer og netværk. De største biografnetværk (med over 60 biografsale) er imidlertid ikke omfattet af støtten. De italienske myndigheder har argumenteret for, at skattefordelene til alle mindre biografer genskaber lige konkurrencevilkår i sektoren, der domineres af to meget store biografnetværk.

(70) Formålet med skattefradraget er at hjælpe de biografer, der ikke kan rejse tilstrækkelige private midler til at gennemføre en dyr digitalisering af film, navnlig i den nuværende økonomiske situation.

([10]) Meddelelse fra Kommissionen om statsstøtte til film og audiovisuelle værker (EUT C 332 af 15.11.2013, s. 1).

(71) Under hensyntagen til ovenstående mener Kommissionen, at støtteforanstaltningen kan anses for at være nødvendig for at bevare og genoprette et mangfoldigt filmlandskab i Italien i en digital kontekst. Den fortsatte tilstedeværelse af forskellige biografтyper, lige fra arthousebiografer med én biografsal til flersalsbiografer med en kommerciel programlægning, er af afgørende betydning for at sikre, at Italiens biografgængere fortsat tilbydes en bred vifte af film. Som anerkendt i bemærkningerne modtaget fra de interesserede parter udgør digitaliseringen af film en udfordring for filmindustrien som helhed, og de kommercielle omstillingsmodeller er kun let tilgængelige for de største biografnetværk. Markedsdataene fra de italienske myndigheder har vist, at gennemførelsen af foranstaltningen i henhold til de minimis-reglerne ikke har været tilstrækkelig til at gennemføre denne omstilling fuldt ud, navnlig for biografer med mere end en biografsal. Selv om visse biografer ganske rigtigt havde adgang til VPF-aftaler, dækker de kommercielle omstillingsmodeller ikke alle omkostningerne ved digitalisering af film (se betragtning 32). Offentlig støtte kan også anses for nødvendig i disse tilfælde, så længe den ydes som supplerende støtte, der sikrer, at foranstaltningen fortsat er forholdsmæssig uanset den pågældende biografтype.

b) *Foranstaltningens proportionalitet*

(72) De italienske myndigheder har udelukket biografvirksomheder med over 60 biografsale fra skattefradraget. Den italienske filmmarkedsstruktur viser, at der er et tydeligt skel mellem operatører med højst 60 biografsale og større biografer (se betragtning 36 og 37). Den indførte tærskel synes derfor forholdsmæssig i lyset af ordningens formål.

(73) Skattefradraget dækker endvidere kun en del (30 %) af omstillingsomkostningerne og er begrænset til 50 000 EUR pr. år. Ved at anføre støttebeløbet som en procentdel af de faktiske digitaliseringsomkostninger har de italienske myndigheder sikret, at støtten fortsat er forholdsmæssig, selv om omkostningerne kan variere i hvert enkelt tilfælde. Som understreget af flere bidragydere (betragtning 29) kan digitaliseringsomkostningerne i nogle tilfælde være langt højere end gennemsnittet, f.eks. hvis en omfattende renovering af fremvisningsrummet er påkrævet. I disse atypiske sager sikrer loftet på 50 000 EUR imidlertid, at de absolutte støttebeløb fortsat er forholdsmæssige.

(74) I indledningsafgørelsen blev der sat spørgsmålstegn ved, om de kommercielle modeller til digitalisering af film ville blive fortrængt, men som anført i betragtning 50 er der blevet udviklet to kommercielle omstillingsmodeller i Italien. De kan kombineres med det planlagte skattefradrag for digitalisering af film. De italienske myndigheder har indført specifikke bestemmelser i de ændrede gennemførelsesbestemmelser for at sikre, at kombinationen af privat og offentlig finansiering af digitaliseringen af film ikke indebærer overkompensation eller omdirigering af støtten (f.eks. til distributører eller VPF-investorgrupper). De italienske myndigheder fremmer på denne måde en optimal synergi mellem de tilgængelige markedsmodeller og statsstøtte for at fremme fuld digitalisering.

(75) Skattefradraget kan ligeledes kombineres med andre støtteforanstaltninger. For at sikre støttens proportionalitet har de italienske myndigheder indført maksimale kumulative støtteintensiteter på 90 % for små biografer (biografer med en eller to biografsale) og på 75 % for andre biografтyper.

(76) Ansøgningen skal generelt ledsages af et bekræftet dokument med angivelse af de faktisk afholdte udgifter for hver biografsal, og ministeriet for kultur og turisme skal kontrollere konkrete sager. Det anføres endvidere i gennemførelsesbestemmelserne, at skattefradraget vil blive inddrevet (med tillæg af renter og bøder), hvis kravene ikke opfyldes.

c) *Foranstaltningens tilstrækkelighed*

(77) De italienske myndigheders afklaringer og indførelsen af muligheden for at overføre skattefradraget sikrer, at foranstaltningen vil få betydning for, hvilke støttemodtagere der omfattes af ordningen. Selv de mindst rentable biografer bør have mulighed for at få adgang til ordningen.

(78) Foranstaltningen er ikke længere et pilotprojekt, men vil være i kraft indtil udgangen af 2022.

(79) Dataene fra de italienske myndigheder (betragtning 57 og 58) viser, at alle de biografтyper, som foranstaltningen er rettet mod, har adgang til foranstaltningen, navnlig de mindre biografer. Selv om andre faktorer spiller en rolle, skal det bemærkes, at den markante stigning i antallet af biografer med mellem en til fire biografsale, der drog fordel af skattefradraget (i henhold til de minimis-reglerne) i 2012 og 2013, falder sammen med indførelsen af muligheden for at overføre skattefradraget i 2012 (betragtning 25).

(80) Foranstaltningen synes generelt at være tilstrækkelig til at sikre mangfoldigheden af biografer på det italienske marked, herunder énsalsbiografer, små kommercielle biografer og forskellige typer biografkomplekser. De mange forskellige sale er en forudsætning for fremvisning af en bred vifte af film i disse biografsale.

d) *Fordrejning af konkurrencen og påvirkning af samhandelen*

(81) Konkurrencefordrejningen og påvirkningen af samhandelen er begrænset. Den grænseoverskridende indvirkning af biografer er begrænset til tilstedeværelsen af internationale filmoperatører og den internationale dimension af handel med film generelt. Den enkelte biograf har imidlertid i sagens natur et begrænset geografisk dækningsområde, da biografgængere ikke ønsker at rejse langt for at gå i biografen.

(82) Foranstaltningen er en investeringsstøtte og en støtte af éngangskarakter til biografer, der står over for at skulle gennemføre en omstilling af éngangskarakter. Skattefradraget sikrer, at alle biografer kan gennemføre den digitale omstilling fuldt ud, men fordrejer ikke konkurrencen unødigt i den daglige drift.

(83) Den fulde gennemførelse af digitaliseringen af film i hele Europa forventes desuden at være til fordel for den europæiske filmindustri som helhed. I denne forbindelse er de tvivlsspørgsmål om digitale filmstandarder, der blev rejst i indledningsafgørelsen, ikke længere relevante. Bidragene fra tredjeparter har vist, at der er enighed i sektoren om de fremherskende digitale filmstandarder.

VI. **KONKLUSION**

(84) I lyset af ovenstående mener Kommissionen, at støtten opfylder et veldefineret kulturelt formål. De tvivlsspørgsmål med hensyn til nødvendigheden, proportionaliteten, tilstrækkeligheden og indvirkningen, som blev rejst i indledningsafgørelsen, er blevet fjernet. Foranstaltningens konkurrencefordrejning og påvirkning af samhandelen er begrænset på en måde, der ikke strider mod den fælles interesse. Skattefradraget for digitalt fremvisningsudstyr er således foreneligt med det indre marked efter artikel 107, stk. 3, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Statsstøtteforanstaltningen, som Italien agter at indføre for digitalt fremvisningsudstyr på grundlag af lov nr. 244 af 24. december 2007, lovdekret nr. 91 af 8. august 2013 og udkast til gennemførelsesbestemmelser om skattefradrag til biografer til indførelse og anskaffelse af udstyr og maskiner til digital fremvisning, er forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Støtteforanstaltningen godkendes derfor.

Artikel 2

Denne afgørelse er rettet til Republikken Italien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. oktober 2014.

På Kommissionens vegne

Joaquín ALMUNIA

Næstformand